

„Ez a csodálatos könyv teljesen megbabonázott!
Ki ne hagyjátok!”
– Sarah J. Maas, *New York Times* bestsellerszerző –

An illustration of two young women with long brown hair, one in a purple gown and the other in a grey dress, holding a golden crown between them. The background is a dark, starry night sky with green foliage and pink and purple flowers framing the scene.

TWIN CROWNS

ikerkoronák

CATHERINE DOYLE
és
KATHERINE WEBBER

CATHERINE DOYLE
és
KATHERINE WEBBER

TWIN
CROWNS
i ker koronák

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Szállj messzire, kicsi Wren!
Rose, légy erős és igaz!*

ERRINWILDE

MEALA-TO

TÜNDÖKLŐ
VÖLGY
Éne-folyó

PÁFRÁNY-DOMB

MISHNICK-
HEGYSÉG

GALLANTH

GANYEVE

Suttogó Szél sziklák

STRATOERDŐ

Balor szeme

Arany-barlangok

DEARG

Ortha-tenger

ORTHA

ERRIL-DOMBSÁG

A szürke mélység

GEVRA

HIDVÉG

MAGYAL-ERŐD

MÉRÉGFÜ-
VÖLGY

Naptalan-
tenger

EANA

AMARACH

GOLDER
SZURDOKA

CARO

DELL
KONTINENS
DEMARRE

A végtelen
messzeség

1

WREN

AZ ANADAWN-PALOTA ARANYKAPUI CSILLOGTAK a lenyugvó nap fényében, a kapu csúcspontjai éles törként meredtek fölfelé. Wren Greenrock gyomra összerándult a látványtól. A kapuk még innen a távolból is magasabbak voltak, mint képzelte, súlyos láncok halkán csörögtek a szélben.

Az erdő szélén guggolásba ereszkedett. Túl világos volt ahhoz, hogy elhagyja a biztonságot nyújtó fákat; meg kellett várnia az alkonyat beálltát, hogy közelebb merészkedhessen. Megreccsent egy ág a lába alatt. Összerezzent.

– Óvatosan – sziszegte egy hang a háta mögül. Shen-Lo jelent meg mellette. Talpig feketében volt, arca nagy részét kendő takarta, és olyan fürgén és hangtalanul mozgott, mint egy vipera. – Nézz a lábad elé, Greenrock! Emlékezz, mit tanítottam neked.

– Ha a lábamat figyelem, Shen, hogy fogom megszámolni az ijesztő palotaőröket, akik amint megláttak, likvidálnak?

Shen sötét szeme ide-oda rebbent az örök között. Csak az alsó udvaron tizenkettőt számolt össze, és még hatan őrizték a kapukat. Mindannyian makulátlan, zöld egyenruhát viseltek, kardjukat a csípőjükre csatolták.

– Elintézhetném őket.

Wren kifújta a levegőt.

– Mivel befelé megpróbáljuk *elkerülni* a gyanút, talán jobb, ha nem hagyunk magunk mögött tizennyolc holttestet.

– Akkor valami elterelés? Mondjuk, elkaphatnánk egy szarvast, és szabadon engedhetnénk a belső udvarban.

Wren vetett rá egy oldalpillantást.

– Emlékeztess, miért is döntöttem úgy, hogy magammal hozlak?

– Mert a nagyanyád azt mondta – vágta rá Shen önelégülten. – És mert nélkülem sosem jutottál volna át a sivatagon.

Wren szórakozottan lesöpörte a homokot a tunikájáról. Örült, hogy már nem égeti a sivatagi nap, pedig a feladata még mindig előtte állt. Szippantott egy jó nagyot a friss, csípős levegőből, és próbálta lecsillapítani háborgó gyomrát.

Lelki szemei előtt megjelent a nagyanyja, Banba, amint elszántan és határozottan áll Eana nyugati partján, és erős kezével megszorítja a vállát.

„Amikor feltöröd az Anadawn-palota köszívét, és elfoglalod a téged megillető helyet a trónján, Eana összes szele a te nevedet fogja zúgni. A boszorkányok bátorsága kísérfen utadon, kismadaram.”

Wren az Anadawn keleti tornyának a legfelső ablakára szegezte tekintetét, és megpróbált magához hívni egy kicsit abból a bátorságból. De csak a kolibriként dobogó szívét érezte a mellkasában.

– És otthon érzed már magad? – tudakolta Shen.

A lány komoran megrázta a fejét.

– Úgy néz ki, mint egy erőd.

– Hát, mindig is szeretted a kihívásokat.

– Kezdem azt hinni, hogy ezúttal talán túl nagy fába vágtam a fejszémet – felelte Wren nyugtalanul. De a tervet Banba eszelte ki, és mindketten tudták, hogy követnie kell.

Shen a földre rogyott, és egy fának támasztotta a hátát.

– Ha leszáll az éj, délnek megyünk a folyóhoz, és a nádason keresztül haladunk felfelé. Ott régebbiek a falak; könnyebb lesz felkapaszkodni. Két őrző között megbeesonunk.

Wren keze a derekára kötött zsinóros erszényhez ért. A nagyanyja adta a kezébe aznap reggel, amikor útnak indultak Orthából, úgy nyomta a kezébe, mint egy talizmánt. *„Legyen kéznél a bűbáj, de ne legyen szem előtt.*

Az Anadawnban előbb végzik ki a feltételezett boszorkányokat, és csak utána hallgatják ki őket.”

– Megigézhetném az öröket – mondta magabiztosan Wren. – Az alvásbűbájaim már villámgyorsak.

– Tudom – válaszolta Shen csípősen. – Hát nem emlékszel, kin gyakoroltál?

Wren a fiú vállának támaszkodott, és hátrarúgott egyet a lábával. Aztán csak hallgatták a madarak trillázását és a palota életének a távoli hangjait, figyelték az ide-oda szaladgáló szolgálkat és öröket, akik merev háttal álltak a helyükön, miközben a nap utolsó darabkája is korallszínű ecsetvonásokban olvadt le az égről.

Wren tekintete egy csoda szép rózsakert közepén álló márványszobron állapodott meg. Legörbítette az ajkát. Eana híres Védelmözője volt az, egy megszállott, hataloméhes férfi, aki ezer évvel ezelőtt azzal a kizárólagos szándékkal szállta meg ezeket a partokat, hogy a varázslat utolsó morzsáit is eltörölje belőle. Egy véres háború árán, aminek csak kevés túlélője maradt, sikerült letaszítania a trónjáról Eana utolsó boszorkánykirálynőjét, Ortha Starcrestet, és megkaparintania saját magának a királyságot. És bár nem sikerült teljesen elpusztítania a boszorkányok népét – hiszen hogy is lehetne kivágni egy királyság dobogó szívét? –, a Védelmözőt a mai napig bálványozzák. A boszorkányok iránti gyűlölete pedig tovább él.

Shen követte a lány tekintetét.

– Mit fogsz csinálni azzal a förtelmes szoborral, ha királynő leszel? – kérdezte. – Szétűzöd? Kicseréled egy engem ábrázoló szoborra?

– Beolvasztom – vágta rá Wren. – És aztán megetetem azzal, aki megrendelte ezt a csúfságot. Mindig egyszerre csak egy kanállal.

Abban a pillanatban meglátott valakit a rózsák között sétálni. Egy Wren korabeli lány volt az. Sötét haja laza fürtökben omlott a hátára, és egészen a derekáig ért, és finom, rózsaszín, széles szoknyás ruhát viselt. Keskeny állát kissé az ég felé emelte, mintha gondolataiba merült volna.

Wren akaratlanul is felállt.

Shen megrántotta a köpönyege szélét.

– Hasalj le!

Wren a távoli lugasok felé mutatott.

– Látod azt a lányt?

Shen hunyorított.

– Mi van vele?

– Ő az. Ő a testvérem. – Wren furcsa húzást érzett a szívében, mintha egy szál megfeszülne. Egy örült másodperc erejéig oda akart rohanni az aranykapukhoz. – Ő Rose.

Shen lassan felegyenesedett.

– Rose hercegnő a rózsakertjében sétálgat – kuncogott halkán. – Ha valami, ez biztosan azt jelzi, hogy ő az... És az sem elhanyagolható, hogy pont olyan az arca, mint a tiéd.

Wren úgy bámulta, hogy pislogni is elfelejtett. Úgy nőtt fel, hogy tudta, van egy ikertestvére a világ másik végében, de most, amikor életében először látta teljes valójában, elakadt a szava.

Shen odafordult hozzá.

– Ugye nem gondoltad meg magad a tervvel kapcsolatban?

Wren elméjének egy hátsó zugában megjelent a nagymama kemény arca. *„Amikor az Anadawnba érsz, hagyd a szíved az erdőben. Egy pillanattal gyengeség mindannyiunk vesztét okozhatja.”*

Wren összeszorította az állkapcsát, tekintete még mindig Rose-ra szegeződött.

– Soha.

2

ROSE

ROSE VALHART HERCEGNŐ HOZZÁSZOKOTT, hogy figyelik.

A palotaőrök mindig a közelben voltak, egyenruhájuk aranygombjai csillogtak a napfényben. A szolgák ugyanilyen éberren figyelték őt, és gyakran már azelőtt előre tudták, mire van szüksége, mielőtt megszólalt volna. Aztán ott volt Chapman, a palota intézője, aki mindig úgy röpdösött körülötte, mint egy molylepke. Minden nap minden pillanatában tudta, hol van a hercegnő, és gondoskodott arról, hogy Rose soha ne késsen el sehonnan annak ellenére, hogy szeret andalogni és álmodozni.

Természetesen az alattvalói is figyelték. Azon ritka alkalmakkor, amikor a fővárosba, Eshlinnbe merészkedett, tömött sorokban álltak az utcákon, csak hogy egy pillantást vethessenek rá. Elvégre ő volt a szeretett hercegnőjük, aki olyan szép, mint a virág, amelyről a nevét kapta, és olyan édes és tiszta, mint annak az illata.

Legalábbis Rose úgy *hitte*, hogy ezt gondolják róla. Egyikükhöz sem szólhatott, csak a szempilláit rebegtethette, és finoman, csupán az ujjait mozgatva integethetett nekik a távolból. De mindez megváltozik, amikor királynő lesz. Elhatározta, hogy ellátogat a királyság legtávolibb tájaira is, és találkozik az ott élő emberekkel. Beszélni fog velük, megismeri őket... és hagyja, hogy ők is megismerjék.

Rose néha megesküdött volna rá, hogy még a csillagbóbitás madarak is jobban figyelik őt, mint kellene. De hát mindig is élénk volt a fantáziája.

Chapman ezért Rose legjobb barátnőjét, Celeste-et okolta. Állandóan boldos történeteket meséltek egymásnak, és próbáltak mindig rátromfolni az előzőre, a végén pedig gurultak a nevetéstől. Néha a leghőbb vágyaikat felírták egy darab pergamenre, majd elégették egy gyertya lángjánál, és kívánságaik hamuját szélnek eresztették, hogy beleveessen az éjszakai égboltba.

Rose mindig is szerelemre vágyott, Celeste pedig kalandra. Rose néha azon tűnődött, vajon megkaphatja-e mindkettőt. A kalandos élet azonban nem illett egy királynőhöz. Be kellett érnie az ábrándozás izgalmával és kertje buja szépségével. Mosolyogva szakított le egy rózsaszín rózsát a virágágyságból, szépen elvágta a száránál. Már nyúlt is a következőért... de aztán megdermedt.

Hirtelen az a határozottan nyugtalanító érzése támadt, hogy valaki figyeli őt. Valaki *új*. Felszegte az állát, és igyekezett elnézni az aranykapu őrei mellett az árnyékos erdőbe, ahol a lenyugvó nap lángba borította a lombkoronákat.

Szúrni kezdett a mellkasa. Odaszorította a tenyerét. Túl sok vajjas csigát evett volna délután? Vagy talán egyszerűen csak az idegei. Így, hogy közeleg a koronázás napja, *épp elég* izgalom várt rá.

– Rose! – Ismerős hang hasított bele a kert csendjébe, a lány össze is rezzent tőle. – Mit keresel idekint egyedül?

Sokan figyelték Rose-t, de olyan erősen senki sem tartotta szemmel, mint a királykéz. Willem Rathborne, a férfi, aki megmentette az életét néhány perces korában, majdnem tizennyolc éve volt a gyámja, és ezt számtalan ősz hajszála is bizonyította. Mogorván lépkedett Rose felé, grimasza mély barázdákat rajzolt az arcára, és szörnyen öregítette.

Rose ösztönösen bemutatott egy tökéletes pukedlit, rózsaszín ruhája csak úgy hullámozott körülötte.

– Éppen friss virágokat szedtem a hálószobámba.

Willem az orrán keresztül kifújta a levegőt.

– Az a cselédek dolga. Nem kéne idekint lenned a sötétben.

Rose könnyedén felnevetett, hogy megnyugtassa.

– A nap még csak most kezdett el lenyugodni. És természetesen nem Eshlinn utcáin fogok csavarogni. Tökéletesen biztonságban vagyok a kertemben.

Annak ellenére, hogy Willem afféle apafigura volt számára, mindig is volt valami távolságtartás közöttük. Rose egész életében vágyott a férfi elismerésére, és most jobban, mint valaha; meg akarta mutatni neki, hogy készen áll arra, hogy királynő legyen. Hogy rá lehet bízni a királyságot, a jövőt.

Újabb virágért nyúlt.

– Túl sokat aggódsz, kedves Willem.

A királykéz szigorúan nézett rá.

– Hányszor mondjam még el, hogy szállj le a földre, Rose? Mindig ébernek kell lenned. Veszély leselkedik rád...

– Mindenütt, és senkiben sem lehet megbízni – fejezte be a mondatot Rose egy nagy sóhaj kíséretében. Willem egész életében megszállottan őrködött felette, de most, hogy közeledett a koronázása, egyenesen paranoiássá vált.

Rose emlékeztette magát, hogy Willem csak azért aggódik ennyire, mert törődik vele. Kezét gyengéden a férfi karjára tette.

– Willem, tudod, hogy a Nagy Védelmező figyelő tekintete mellett az Anadawnnak nem eshet bántódása.

Elvégre a szobra alatt álltak, és Rose nemes ősenek márványozott tekintete némán vigyázott a palotára. És rá is. Rose titkon mindig is kissé basáskodónak találta a szobrot. Eltakarta a fényt a kertje elől, és az árnyékában lévő rózsák sosem nőttek olyan magasra, mint a többi, de inkább legyen a közelében, mint hogy egyáltalán ne legyen sehol. Arra emlékeztette, milyen szerencsés, hogy...

– Most gyere! – Willem a lány csuklója köré kulcsolta az ujjait. – Küldetek fel virágot a szobádba.

Rose elszontyolodva lépkedett a férfi után, maga mögött hagyva a mámorító esti levegőt, a romantika és a kaland minden gondolatát, és belépett a palota messzire nyúló árnyékába.

Ha királynő leszek, minden jobb lesz, mondogatta magának, miközben felkaptatott a tornya körbe-körbe kanyargó lépcsőin. *Ha akarok, egész éjjel táncolni fogok, és senki sem fogja megmondani, mit tegyek.*

Rámosolygott a lépcsőknél álló örre, és lenyomta a hálósobájá ajtajának a kilincset. Csak akkor döbbsent rá, hogy megszúrta az ujját egy tűske, amikor megpillantotta a vért a kilincsen.

3

WREN

CSILLAGTALAN ÉGBOLT BORULT az Anadawn fehér palotája fölé, és Wrent nyugtalanság gyötörte. Már jóval elmúlt éjfél, és csípős szél fúj. Összebb húzta magán a köpönyegét.

– Valami nem stimmel.

– Nem mondod komolyan? – suttogta Shen a sötétből. – Mindjárt betörünk a palotába.

Wren szúrós pillantást vetett a barátjára.

– Úgy értem, *általában véve*, Shen.

– Ez a könnyű rész – emlékeztette a fiú. Már megmászta a déli falat, és két őrző katonát álomba bűvöltek. Most már csak a keleti torony volt hátra, amely úgy magasodott föléjük a sötétben, akár egy csorba fog. – Egyik kéz a másik után. Egyik láb a másik után. Ennyi.

– Rád talán nem vonatkozik a gravitáció, Shen-Lo, de nekünk, többieknek a szabályai szerint kell játszanunk.

Shen kárörvendően elvagyorodott, fogai megcsillantak a holdfényben.

– Menj csak tovább! Mögötted leszek.

– Elkapsz, ha leesek?

– Nem, de majd integetek, miközben zuhansz lefelé.

– Mindig is úriember voltál.

Wren a sziklához szorította a tenyerét. A kövezeten finom barázdák futottak, épp elég nagyok ahhoz, hogy a lány egyre érdekesebb ujjait a résekbe

fúrja, és felhúzza magát. Testével a toronyhoz simult, köpönyege a háta mögött lobogott, a kapocs a nyakát szorongatta.

„*Koncentrálj, kicsi Wren – visszhangzott a fejében nagyanya hangja. – Amint a palota kapuin belül vagytok, nem lehet hibázni.*”

Wren lélegzete kis fátyszerű felhőkként lebegett a levegőben, zsinóros erszénye halkán kopogott a csípőjén, mintha emlékeztetni akarná, hogy ott van. Hamarosan izzadság csorgott végig az arcán, és összegyűlt az inge gallérja alatt. Fájni kezdtek az ujjai, a lábizmai sikoltoztak, ahogy bogárként mászott a torony falán. Egyik kéz a másik után. Egyik láb a másik után.

Mögötte Shen úgy mozgott a sötétben, akár egy árnyék.

Feltűnt a torony ablaka, amely üveges szemként nézett ki a toronyból az Ezüstnyelv folyóra. A retesz nyitva volt, a pár centis résen szabadon bejuthatott egy kis hűvös levegő, és aznap este vele együtt a banditák is.

Wren megragadta a reteszt. Az ablak nyikorogva kitérült, ahogy a lány felkapaszkodott a keskeny párkányra. Erős késztetést érzett arra, hogy a válla fölött Shenre vigyorogjon, miközben csendben besurran a szobába. Mit neki a gravitáció!

Utánakúszott a holdfény, és gyöngyházfénybe vonta a hálószobát.

Wren kiszabadította a törét a csizmájából, és egyik kezét a zsinóros erszényén tartotta, hátha benyit egy palotaőr, aki feltehetően odakint állomásozik. Amikor azonban egyre mélyült a csend, hagyta magát ellazulni. A hálószoba pompásabb volt, mint amire számított. Elefántcsont falain rojtos faliszőnyegek lógtak, és a félhomályból aranyozott szekrények rajzolódtak ki, akár a kísértetek. A szőnyeg elnyelte léptei zaját, miközben körbejárta a szobát.

Ahogy a tükörben megpillantotta saját kísérteties tükörképét, teljesen megrökönyödött. A copfja kibomlott, elszabadult szálak bodorodtak az arca körül, ahol az elmúlt két napban makacs kosz- és homokfoltok gyűltek össze. Úgy festett, mint akit a lábánál fogva átvonszoltak a sivatagon, majd belemártották egy mocsárba.

Egy váza friss rózsza émelyítő édességgel illatozott a szobában. Wren összeráncolta az orrát. *Pfuj!* Ez a szirupos illat egész más volt, mint az Orthában növő vad hanga vagy az óceánban lebegő hínár ismerős szaga. Ehhez még hozzá kell szoknia.

Hirtelen suhogó selyem hangjára lett figyelmes a szoba közepén álló baldachinos ágy felől. A baldachin úgy libbent meg a szellőtől, mint a fel szálló köd, és felfedte Eana koronahercegnőjét.

Rose Valhart hercegnő szép volt, mint egy festmény, és olyan mozduatlanul és szelíden feküdt, akár egy szunnyadó macska.

„*Rose-tól távol áll a veszély gondolata* – szólalt meg Wren fejében a nagyanya hangja. – *Nem fogja észrevenni, hogy közeledsz.*”

Wren az alvó hercegnő fölé hajolt, mit sem törődve vadul kalapáló szívével. Most még erősebben húzta valami a testvére felé, mintha ökölbe szorult volna egy kéz a szíve körül.

– Szia, hugi! – suttogetta. – Végre találkozunk!

Rose álmában mosolygott. Gesztenyebarna haja glóriaként terült szét a feje körül. Sápadt bőre ragyogott a holdfényben, orcáját nem tarkítoták szeplők. Bár az arcuk egyforma volt, nyilvánvaló volt, hogy Rose egy pillanatra sem látta a perzselő sivatagi napot, és nem ismerte a tengeri szél jeges korbácsolását sem.

Egyeseknek szerencsájuk van.

Ekkor árnyék vetült az ágyra.

– Nem látok tőled, Shen – suttogetta Wren.

– Próbállak nem zavarni. – Shen az ablakpárkányon guggolt. – Ha esetleg, tudod – köszörülte meg a torkát –, éreznél valamit.

– *Nem érzek semmit* – vágta rá Wren bosszúsan.

– Nyugi! Nem mondom el a nagyanyádnak. – Azzal átlendítette a lábát a párkányon, és hangtalanul besurrant a szobába. – Velem önmagad lehetsz.

Mászás közben néhány fekete hajszál kiszabadult a fejére kötött bőrkendő alól, és a homlokán pihent. Ezt leszámítva makulátlanul festett.

Wren végignézett rajta.

– Megizzadtál egyáltalán?

– Természetesen nem.

Wren halkra fogta a hangját.

– Nos... Mít gondolsz?

– Az biztos, hogy szebb alvás közben, mint te. Te ugyanis ocsmányul nyáladzol.

Wren a fiú karjába boksolt.

Shen próbálta abbahagyni a vigyorgást.

– Neked több szeplőd van. És sötétebb a haja, mint a tiéd.

Wren homlokráncolva végigsimított a hajfonatán.

– És fogadok, hogy sokkal kedvesebb nálad.

– Mindjárt kihajítalak az ablakon, Shen-Lo.

Rose fordult egyet, és közben felsóhajtott. Megrebbent a szemhéja. Most, hogy ilyen közel volt hozzá, Wren hirtelen elfogta a vágy, hogy a húga szemébe nézzen. Vajon Rose felismerné őt? Sikítana? Vajon...?

– *Wren!* – sziszegte Shen. – Csináld már meg azt az átkozott varázslatot!

Rose mormogott valamit álmában.

– Celeste?

Pánik lett úrrá Wrenen. Előhúzott egy marék Ortha-homokot a zsinóros erszényéből, és kinyitotta a tenyerét. Varázslat gyűlt össze az ujjáiban. A szavak gyorsan és lazán ömlöttek ki a száján:

– *Sötétben kúszunk, csak hempergünk a porba, merüljön a hercegnő újra mély álomba!*

Rose-nak felpattant a szeme.

Wren szíve majd kiugrott a helyéről, miközben kifújta a homokot a tenyeréből. A homokszemek úgy lebegtek, mint az arany szárnyú szentjánosbogarak, majd a semmibe veszve magukkal vitték a hercegnő pihegését. A lány szemhéja lecsukódott, és eszméletlenül süppedt bele a párnájába.

Wren összehúzta a zsinórt az erszényén. Az ujjai remegtek. Erősen a tenyere közepébe nyomta őket. Tényleg ostobaság volt ez a pillanatnyi této-vázás. Nem mintha nem tudta volna, mire számíton a keleti toronyban. Mindig is tudta, hogy van egy ikertestvére. Elvégre úgy nevelték, hogy majd el fogja lopni az életét, de itt látni Rose-t, ilyen közel, melegen és *elevenen*, hirtelen... nos, *érzelemmel* árasztotta el.

– Láttad a szemét? – suttozta.

– Zöld, mint a smaragd. – Shen tekintete túl fényesen ragyogott a holdfényben. Megint úgy figyelte, mintha le akarná olvasni a lelke rezzenéseit. – Jól vagy?

– Jól. – Wren halványan elmosolyodott. – Sietnünk kell. Add ide a kötelet! – Elkezdte kibogozni. – Majd én rögzítem.

– Remek – vágta rá Shen, és visszahúzta a baldachint. – Én meg megyek, és elrabolom a húgodat.

Wren a legközelebbi ágylábhoz erősítette a kötelet, majd kidobta az ablakon. Mire megfordult, Shen már a szoba közepén állt, a hercegnő a vállára vetve. Egyetlen hang nélkül odalopózott az ablakpárkányhoz, és visszamászott rá. Ahogy leereszkedett a fehér toronyból, a kötél megfeszült, Rose sötét haja pedig hínárként terült el a fiú hátán.

– Várj! – sziszegte Wren. Kibogozta a köpönyegét, és kidobta az ablakon. – Annak a hálóingnek nem sok hasznát veszi a sivatagban.

Shen anélkül, hogy megingott volna, elkapta az akasztójánál fogva.

– És én még azt hittem, hogy kettőtök közül te vagy a gonosz ikertestvér.

Wren nyelvet öltött rá.

– Remélem, a húgom rendesen megoldogzat!

– Sok szerencsét, Wren! Találkozunk a trónon. – Shen kacsintott egyet, majd belevetette magát a sötétségbe, és csak a szavai visszhangját hagyta maga után.

Wren ekkor akcióba lendült: megfogta a kötelet, és betuszkolta az ágy-neműtartóba egy halom ágynemű alá. Lehúzta a mászós ruháit, gombóccá gyúrta a sáros nadrágját és a bő ingét, majd az ágy alá gyömöszölte őket. A törét a párnája alá dugta.

A fiókos szekrényben talált egy kék hálóinget, abba belebújt, és nagyon tetszett neki a bőréhez simuló selyem érzete. A közepe táján kicsit nagy volt rá, és a pántok is csak lazán illeszkedtek keskeny vállára, de a ruha tiszta és fényűzően puha volt.

Wren elvigyorodott. Mire egy hónap múlva újra telihold lesz, biztosan beleun a luxusba. Már csak azt kell elérnie, hogy a tizennyolcadik születésnapjáig – Rose régóta várt koronázásának a napjáig – senki ne vegye észre a cserét. És akkor ő lesz a királynő; Eana szigetországának egyedüli uralkodója. Szabadon lerombolhatja, hogy aztán pontosan úgy építse újjá, ahogy neki tetszik.

Pontosan úgy, ahogy egykoron volt.

Amikor királynő lesz, Wren végre bosszút állhat a királykézen, azon a férfin, akinek a Védelmesző iránti őrült rajongása tizennyolc évvel ezelőtt a szülei meggyilkolásához vezetett. Wren tenyere már Willem Rathborne látványától is viszketni kezdett, amikor megpillantotta őt a rózsakertben. De megtanult türelmesnek lenni. Előbb megszerzi a koronát, aztán majd bosszút áll.

Letelepedett Rose fésülködőasztalához, és turkálni kezdett a milliónyi illatos olaj és szúrós szagú krém tégelyei között. Ennyi parfüm egyetlen hercegnőnek! Kibontotta a fonatát, és közben nézte magát a tükörben, a szeme smaragdként csillogott a sötétben. Ajkai kicserepesedtek, bőrét sivatagi szeplők pettyezték, haja pedig madárfészekként ült a feje tetején.

– Hmm – mormogta. – Nem éppen hercegnői külső.

Elővett egy csipet homokot a zsinóros erszényéből, lehuntya a szemét, és felidézte Rose képét. Felemelte a karját, és belesuttogta a varázsigét a csendbe:

– *Higgadság és kellem, hagyd, hogy a húgom arcát viseljem!*

A homok még azelőtt eltűnt, hogy hozzáért volna a lány feje búbjához. Wren lubickolt a varázslata pehelykönnyű érintésében, a gyengéd bizsergésben a bőre alatt. Figyelte, ahogy az orcája felragyog, napbarnított bőre szeplőit pedig könnyű, rózsaszínű pír váltja fel. A haja besűrűsödött, a sötétlő tincsek hosszúra és dúsra nőttek, és egészen a derekáig értek.

A tükörbe nézve elvigyorodott.

– Helló, hercegnő!

Megfordította a kezét, és úgy döntött, a kezén megtartja durva bőrkeményedéseit. Ortha széltől szaggatott szikláira emlékeztették, és a gerincére épült, új világot váró boszorkányokra.

A világra, amelyet Wren nagyanyja ígért nekik. Mintha csak Banba gondolatai idézték volna meg, besurrant egy szellőkés, és felborított egy parfümös üveget. Wren felsikoltott.

Éles kopogás hallatszott az ajtón, majd egy palotaőr rekedtes hangja.

– Minden rendben odabent, Rose hercegnő?

Wren a bajsza alatt káromkodott egyet.

– A legnagyobb rendben, köszönöm – szólt vissza, és imádkozott, hogy olyan legyen a hangja, mint a húgáé. – Csak az a pimasz szél! Szívtam egy kis friss levegőt.

Miközben az ablakhoz sietett, hogy becsukja, tekintete a szoba túoldalán lévő kilincsre vándorolt. Aztán csend lett. És vele együtt lassan elárasztotta a megkönnyebbülés. Nekidőlt az ablaküvegnek.

– Meg tudom csinálni – emlékeztette magát. – *Erre* születtem.

Wren egész életében a cserére készült. A nagyanyja éber vezetésével addig csiszolgatta a képességét Ortha partjainál, amíg úgy nem záporoztak

belőle a gyorsnyelvű varázslatok, mint a nyilak. Hosszú órákon át gyakorolta Shennel a lopakodást és az önvédelmet, megtanulta, mikor kell lecsapni, és mikor okosabb a háttérben maradni. Thea, Banba felesége pedig az uralkodói etiketre okította. Wren nem volt hercegnő, de megtanulta, hogyan viselkedjen úgy, mint egy hercegnő. Hogyan tegyen lakatot a szájára, hogyan szívja vissza a káromkodásokat, hogyan mosolyogjon szerényen és ugráljon vidáman, mintha az égvilágon semmi sem bántaná.

Végül is mennyire lehet nehéz egy olyan lány bőrébe bújni, aki soha nem ismerte a palota falain kívüli életet?

Wren rávetette magát a baldachinos ágyra, hason fekve hevert, mint egy tengericsillag. Befúrta magát a párnák közé, belesüppedt az ágyba, ahol még érezni lehetett a húga melegét. Talán ez az egész furcsa érzéssel töltötte volna el, ha nem pezsdül fel a vére a csere sikerétől. Remélte, hogy Shen épségben kijutott, és hogy Ortha Starcrest szelleme biztonságban hazavezeti őt a sziklafal melletti menedékhelyre, amelyet róla neveztek el a boszorkányok.

Wren az oldalára fordult, és kezét a párnája alá csúsztatta. A tör érintése hűvös volt; megnyugvást hozott ezen az idegen helyen. Így, hogy a keze ügyében volt, gyorsan álom is jött a szemére. Belemerült a sötétségbe, maga mögött hagyva az otthon minden gondolatát.

Reggelre ő lesz Rose Valhart, Eana trónjának örököse.

Édes és tiszta és veszélyes.

4

ROSE

ROSE MÉG SOHA NEM HALLOTTA A NYUGHATATLAN HOMOK hangját. Soha nem is járt még a főváros, Eshlinn kapuin kívül. Azon ritka alkalmakkor, amikor az Anadawn-palota aranykapuján túlra merészkedett, mindig egy kíséző társaságban tette, és palotaőrök hada volt szorosan a nyomában.

De a hercegnő gyakran álmódott Eana olyan részeiről, ahol még sosem járt azelőtt. *Én vagyok Eana; Eana én vagyok*, suttogta néha lefekvés előtt, és a gondolatai a királysága távoli tájaira vándoroltak. Éjszakánként elképzelte magát, amint a Wishbone-öböl fehér homokos partjain sétálgat, végigvágta az Errinwilde zöldellő síkságain, vagy felfedezi a nyüzsgő piactereket délen, ahol a bódék hemzsegek a gazdagon fűszerezett húsoktól és az élénk színű fűszerektől. Rose álmódott a hullámzó Ganyeve sivatagról is, és a fölötté aranyérmeként lebegő napról, de a homok legendás zúgását még sosem hallotta ilyen tisztán.

Ebben az álomban úgy érezte, mintha a homokszemek hívogatnák, sőt ébresztgetnék.

Kinyitotta a szemét, és arra számított, hogy hálósobájának a fehér falai fognak visszanézni rá. Ehelyett megpillantotta a borostyánszínű napot, amint éppen felkúszik az égre a Ganyeve fölött, és a sivatag homokjának éneke csengett a fülébe.

Hirtelen más dolgokra is felfigyelt. A szája cserepes volt, a torka kiszáradt. Homok ment a szájába, és a szemcsék foltokban az arcára tapadtak.

Dühösen pislogni kezdett. Biztosan még mindig álmodik. Mi mással lehetne magyarázni, hogy a sivatagban ébredt, és félig előreborulva ül egy ló hátán?

Egy lovon?

Rose ereiben a ló patadobogásával egy ritmusban lüktetett a pánik.

Megmerevedett, ahogy hirtelen valami más is riasztóan világossá vált számára.

Nem volt egyedül.

Egy kemény mellkasnak volt támasztva, amely finoman emelkedett és süllyedt. Egy kar lazán átkarolta a derekát, hogy ne essen le. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne cselekedjen azonnal. Vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjon, próbálta lelassítani zakatoló szívét.

Nyugalom! Ha most elveszíti az uralmat az érzékei felett, akkor neki befellegzett. Finoman behajlította az ujjait. Jó, ezek szerint a keze nincs megkötözve. Lenézett az ölébe. Ott sem volt kötéll. Az elrablója nyilvánvalóan alábecsülte. Na, majd most meglepődik. Rose szeme elkerekedett, az agya kétségbeesetten kavargott. A ló gyorsan vágózott, de a homok puha volt, és Rose élhetett a meglepetés erejével. Legjobb, ha most cselekszik, mielőtt még elhatalmasodik rajta a benne lappangó félelem.

Szedd össze a bátorságodat! Használd fegyverként!

Rose egy harci üvöltés kíséretében erősen a ló hátába nyomta a könyökét, majd leugrott róla.

Csak akkor döbönt rá, hogy a kényszerleszállásnál tovább nem tervezte meg a dolgokat, amikor a lába a homokhoz ért. Továbbá – és ez volt a kritikus pont – nem számított arra, hogy a sivatagi homok ilyen égetően *forró* lesz. Vagy hogy ő maga *meztláb* lesz. És *hálóingben*.

– Az égen izzó csillagokba! – káromkodott, miközben egyik lábáról a másikra ugrott.

– Ez meglepően lenyűgöző mutató volt – jegyezte meg egy hang a lány fölött.

Rose megpördült, hogy szembenézzen az elrablójával. Feltűnő alak volt, ahogy talpig feketébe öltözve ült azon a pompás lovon. A felkelő nap fényárba borította az arcát, és bár a vonásait nem lehetett kivenni, azt egyértelműen meg tudta állapítani, hogy valamiféle bandita lehet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nyugalom, emlékeztette magát Rose, hiába dübörgött a fülében a szívverése. Régebben, valahányszor csak eljátszott a gondolattal, hogy elrabolják, képzeletben mindig a legelbűvölőbb ruhái egyikét viselte. Nem pedig a második legkedvesebb hálóingét és valaki más köpönyegét, amelynek durva volt az anyaga, és egyenesen büzlött. És valahogy sosem képzelt oda *ennyi* homokot.

De még így is magához kellett ragadnia az irányítást, méghozzá gyorsan. Ő volt a hercegnő, akire a nagy és nemes Védelmeső vigyázott. Nem eshetett bántódása. Ezt mondogatta magának, miközben hátrahúzta a vállát, de a félelem még mindig feszítette a mellkasát.

– Nem tudom, ki vagy, de követelem, hogy azonnal vigyél vissza a palotámba.

A bandita csak bámult rá. A ló nyihogott egy kicsit. Rose orrán izzadságcsepp csordult végig. A lány grimaszolt. A hercegnőknek *nem* lenne szabad izzadniuk. Persze a hercegnők nem is sűrűn ugráltak így egyik lábukról a másikra, mintha valami kínos paraszttáncba fogtak volna.

– Most azonnal! Azonnal vigyél vissza! – követelte, és összerezzen, ahogy lábával a forró homokot taposta. – Megparancsolom!

– Ó, te jó ég! – motyogta a bandita. Egy mozdulattal leszállt a lóról, és tett egy lépést a lány felé.

– Maradj ott! Azt mondtam, ne gyere közelebb! – Rose felkapott egy marék homokot, hogy hozzávághassa a férfhoz.

A bandita felsóhajtott, és hátrasimította a haját. Rose most először látta tisztán az arcát. Sötét szeme és magas arccsontja volt, és az állkapcsa mintha kőből lett volna faragva. A bőre aranybarnán ragyogott, a haja pedig fekete volt, és a hosszú szálakat egy bőrszíjjal fogta össze, hogy ne lógjanak az arcába. Most, hogy közelebb lépett, Rose rájött, hogy fiatalabb, mint gondolta. Nagyjából vele egykorú lehetett.

Ettől magabiztosabb lett. Tudta, hogy elbír vele.

Felé szórta a marék homokot.

– Adok neked egy utolsó esélyt. Borulj térdre, és add meg a kellő tiszteletet! Aztán engedd át a lovadat, hogy hazatérhessek. Ha ezt megteszed, azon leszek, hogy enyhébb büntetést kapj.

A bandita tovább bámulta. Micsoda arcátlanság! De Rose örült neki, hogy hullámokban átjárja a düh. Még mindig jobb dühösnek lenni, mint